Vadakethala, Vineeth, "Chavarayachante Yesudarsanavum Sparsanavum," in Vaazhthapetta Chavarapithavinte Azhamaya Athialmikatha, edited by John Romeo Pattassery, Alwaye: Chavara Books and Publications, 1990, pages 20-34.

II

ചാവറയച്ചന്റെ യേശുദർശനവും സ്പർശനവും

ഡോ. വിനീത് വടക്കേത്തല, C. M. I.

[ദർശനവും സ്പർശനവും മേളിച്ചാലേ ഈശ്വരാനുഭവം സമ്പന്നമാകൂ. സ്പർശനരഹിതമായ ദർശനം വെറും ശുഷ്കമായ ചിന്താധാരയായി അധഃപതിക്കാൻ പാടുണ്ട്. ദർശനരഹിതമായ സ്പർശനം വെറും വൈകാരിക വേലിയേറ്റമായിത്തീരാനും പാടുണ്ട്. ചാവറയച്ചന്റെ ക്രിസ്ത്വനുഭവത്തിൽ ദർശനസ്പർശനങ്ങൾ വ്യതിരിക്ത പ്രക്രിയകളല്ല, ഒരേ അനുഭൂതിയിൽ അലിഞ്ഞു ചേർന്നിട്ടുള്ള സങ്കലിതാനുഭവങ്ങളാണ്]

''എന്നുടെ സ്നേഹം നീയെ ഭാഗ്യവും എനിക്കു നീ
നിന്നാലല്ലാതെ ഞാനുമെങ്ങനെ ജീവിക്കുന്നു.!
ശ്വാസവുമെനിക്കു നീ യാവനപാനം നീയേ
ആശ്വാസം നിന്നിലല്ലാതെവിടെ എനിക്കയ്യോ''
(ആത്മാനുതാപം 11, 144–147)

ചാവറയച്ചന്റെ യേശുദർശന സ്പർശന സമാഹാരമാണ് ഈ ഈരടികൾ. ''എനിക്കു് ജീവിക്കുന്നതു് ക്രിസ്തുവും മരിക്കുന്നതു് ലാഭവുമാണ്'' എന്ന പൗലോസ് ശ്ലീഹായുടെ വാക്യങ്ങളാണ് ഇവ നമ്മെ അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്നത്. ചാവറയുടെ ജീവിതം ക്രിസ്തുബദ്ധമായിരുന്നു. ക്രിസ്തുവിൽ സ്നേഹവും ഭാഗ്യവും ദർശിച്ച്, ശ്വാസവും ആശ്വാസവും നിക്ഷേപിച്ച്, യാവനയും പാനീയവും ആസ്വദിച്ച് ജീവിതം മുന്നോട്ട് കൊണ്ടുപോയ ഒരു പുണ്യശ്ലോകനാണ് അദ്ദേഹം. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതത്തിൽ ഈശ്വരാനുഭവത്തിന്റെ കാതലായ ദൈവദർശനവും സ്പർശനവും തിങ്ങിനിന്നിരുന്നു.

അനുഭവം: ആദ്ധ്യാത്മികതയുടെ അസ്ഥിവാരം

ഈശ്വരാനുഭവമാണ് ആദ്ധ്യാത്മികതയുടെ അസ്ഥിവാരം. ഏതു് മതാത്മക ജീവിതത്തിലും നാം കാണുന്ന ഒരു പ്രതിഭാസമാണിതു്. ആഴമേറിയ ആന്തരിക അനുഭവത്തിൽ

നിന്നേ ഈട്ററ ആദ്ധ്യാത്മികത ഉടലെടുക്കുകയുള്ളു. അനുഭവം എന്നതു് പ്രസ്തുത പദം സൂചിപ്പിക്കുന്നതുപോലെ ''കൂടെയുള്ള ഒരു ഭാവവിശേഷമാണു്.'' ദൈവാത്മാവിയുടെ പ്രവർത്തനം മനുഷ്യന്റെ കൂടെയുള്ള ഒരു നിരന്തര ഭാവവിശേഷമായി മാറുമ്പോഠം മനുഷ്യൻ ഈശ്വരാനുഭവത്തിനു് വിധേയനായി ഭവിക്കുന്നു. ചാവറയുടെ വ്യക്തിപ്രഭാവത്തിന്റെ സവിശേഷത അടങ്ങിയിരിക്കുന്നതു് ആദ്ധ്യാത്മികതയുടെ അടിത്തറയായ ഈ ഈശ്വരാനുഭവത്തിലാണു്. ''പരിശുദ്ധാത്മാവു് നിറഞ്ഞ ദിവ്യപുരുഷൻ'' എന്ന അപരനാമത്താൽ അദ്ദേഹം അറിയപ്പെട്ടതും ഈ കാരണത്താൽതന്നെ.

ദർശനവും സ്പർശനവും: അനുഭവത്തിന്റെ രണ്ടു് ഉറവിടങ്ങഠം

ഈശ്വരാനുഭവം വേരുറച്ചുനിൽക്കുകയും വീറോടെ വളരുകയും ചെയ്യണമെങ്കിൽ അതു് ആഴമുള്ള ദർശനത്താലും ഹൃദ്യമായ സ്പർശനത്താലും സംരക്ഷിതമായിരിക്കണം, ധന്യമായിരിക്കണം. സ്പർശനരഹിതമായ ദർശനം വെറും ശുഷ്കമായ ചിന്താധാരയായി അധഃപതിക്കാൻ പാടുണ്ടു്. അപ്പോഠം അതു് വെറും തത്വശാസ്ത്രപഠനമായി പര്യവസാനിക്കും. ദൈവസാക്ഷാത്കാരത്തിൽ ചെന്നവസാനിക്കുന്ന ദർശനമാണു് സാക്ഷാത്തായ മതാത്മക ദർശനം. ഇതിനു ദൈവസ്പർശനം അത്യന്താപേക്ഷിതമാണു്. ദർശന രഹിതമായ സ്പർശനമോ എന്നാൽ വെറും വൈകാരിക വേലിയേററമായിത്തീരാനും പാടുണ്ടു്. വികാരതീവ്രതയല്ലല്ലോ ആദ്ധ്യാത്മിക അനുഭൂതിയുടെ അളവുകോൽ. വികാരവും വിചാരവും സമഞ്ജസമായി സമ്മേളിച്ചു് ദർശനത്തിന്റെ ശക്തിയും സ്പർശനത്തിന്റെ ശാലീനതയും ഒന്നിച്ചനുഭവിക്കുന്ന ആദ്ധ്യാത്മികതയാണു് കൂടുതൽ ശ്രേഷ്ഠം; കൂടുതൽ സമ്പൂർണ്ണം. ചാവറയുടെ ആദ്ധ്യാത്മിക അനുഭവത്തിൽ ഈശ്വരാനുഭൂതിയുടെ ഈ ഇരുമുഖങ്ങളും നമുക്കു കാണുവാൻ കഴിയും.

ദൈവത്തിൽ അഗാധതയും അർത്ഥഗാംഭീര്യവും ഉണ്ടു്. അളവില്ലാത്ത അഗാധതയുടെ അടിസ്ഥാനമായി പിതാവു് നിലകൊള്ളുന്നു. അപരിമേയ സത്തയുടെ അദൃശ്യഭാവമാണു് അവിടുന്നു്. പിതാവിൽനിന്നും ഉയിർകൊള്ളുന്ന അനന്തവചനം എല്ലാ അർത്ഥങ്ങളുടേയും നിത്യസ്രോതസ്സാണു്. അഗാധതയും അർത്ഥഗാംഭീര്യവും ഒന്നായി സമ്മേളിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു് പിതാവിൽ നിന്നും പുത്രനിൽ നിന്നും പുറപ്പെടുന്ന പരിശുദ്ധാത്മാവി നമ്മിൽ ആവസിക്കുമ്പോഠം ഈശ്വരാനുഭൂതിയിലെ ദർശനവും സ്പർശനവും

നാം ഒന്നായി കൈവരിക്കുന്നു. ദൈവസത്തയിലെ ആഴമേറിയ അഗാധത നമ്മുടെ ഈശ്വരാനുഭൂതിയിലെ ദർശനാതീതമായ രഹസ്യാത്മകതയിലേയ്ക്ക് വിരൽ ചൂണ്ടുന്നു. ദൈവസത്തയിലെ അർത്ഥഗാംഭീര്യമായ വചനം നമ്മുടെ അതേ ഈശ്വരാനുഭൂതി യിലെ സ്പർശനബലമായ ദർശനത്തിലേയ്ക്ക് നമ്മെ നയിക്കുന്നു. രഹസ്യാത്മകത സ്പർശനത്തിലൂടെയും അർത്ഥഗാംഭീര്യം ദർശന ത്തിലൂടെയും നാം മനസ്സിലാക്കുന്നു. എന്നാൽ ഇവ രണ്ടും വ്യതി രിക്ത പ്രക്രിയകളല്ല. ഒരേ അനുഭൂതിയിൽ അലിഞ്ഞു ചേർന്നി ട്ടുള്ള സങ്കലിതാനുഭവങ്ങളാണ്. ചാവറയച്ചന്റെ ജീവിതത്തി ലും ദർശനവും സ്പർശനവും രണ്ടായി നാം കാണുന്നില്ല. ആ ദ്യന്തം നിറഞ്ഞു നിൽക്കുന്നതു് ഹൃദയഹാരിയായ ഒരു ഈശ്വരാ നുഭൂതിയാണ്. ആ ദിവ്യാനുഭൂതിയിൽ ലയിച്ച് അതിന്റെ ദാതാവായ ദൈവത്തിന് സ്തോത്രഗീതം ആലപിക്കുന്നതാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിത സംഗ്രഹം.

''അനാദ്യഗുണനിധേ, സർവ്വേശാ, പരാപര !
അനന്ത ദയാന്വിതാ, സർവ്വമംഗലദേവ !
അന്തമില്ലാത്ത നിന്റെ കരുണാബ്ധിയാലെന്നെ
അന്തരിച്ചീടാതുള്ള സൃഷ്ടിയായ് ചമച്ചല്ലൊ.''

(ആത്മാനുതാപം)

അദ്ദേഹത്തിന്റെ സാഹിത്യകൃതിയായ ആത്മാനുതാപ ത്തിൽ ആദ്യന്തം നിറഞ്ഞുനില്ക്കുന്ന ഒരു വികാരതിരയാണതു്. അനാദ്യനും അനന്തനുമായ ദൈവത്തിന്റെ കരുണാവിശേഷം കണ്ണീരിന്റെ താഴ്വരയായ ഈ ലോകത്തിൽ അനുഭവിച്ച ഭാഗ്യവാനായ വ്യക്തിയാണു താൻ. അതുകൊണ്ട് സുതവത്സല നായ ആ പിതാവിന് എന്നും ജയഗീതം പാടുകയാണു തന്റെ ജീവിതലക്ഷ്യം.

ചാവറയുടെ യേശുദർശനവും സ്പർശനവും

ഈശ്വരാനുഭൂതിയിൽ ലയിച്ചിട്ടുള്ള യതിവര്യൻമാർ ഈ ലോകത്തിൽ പല സ്ഥലങ്ങളിലും പല കാലഘട്ടങ്ങളിലും ജീവിച്ചിട്ടുണ്ട്. ആർഷഭാരതം സർവ്വസംഗ പരിത്യാഗിക ളായ ഋഷിവര്യന്മാരുടെ അമ്മനാടാണ്. ഭാരതത്തിന്റെ ആദ്ധ്യാത്മികതയിൽ ജനിച്ചുവളർന്ന് ആർഷഭാരതാനുഭൂതി യിൽ ലയിച്ച ചാവറയച്ചനും ആ വന്ദ്യഗുരുഭൂതന്മാരുടെ കാല ടിപ്പാടുകളാണ് പിൻതുടരാൻ ആഗ്രഹിച്ചതു്; ക്രിസ്തീയ പ രിവേഷത്തിലായിരുന്നു എന്നുമാത്രം. ഈദൃശകാര്യസാദ്ധ്യത്തി

നായി അദ്ദേഹം ആദ്യം ഒരുമ്പെട്ടതു് 'തപസ്സു ഭവന'മായ ഒരു 'ദർശനവീടു്'' സ്ഥാപിക്കുന്നതിനായിരുന്നു.

''ഈ മലയാളത്തിൽ പട്ടക്കാർക്കു എംകിലുമൊരു ദർശന വീടുണ്ടാക്കണമെന്നുള്ള ആഗ്രഹത്താൽ ആയതിനൊരു് സഹായമില്ലായ്കകൊണ്ടു വെദിച്ചപെക്ഷിച്ചിരിക്കുമ്പോൾ....''
(നാളാഗമം, സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ വാല്യം ഒന്നു്: പുറം 1)

ദർശനവും തപസ്സും ഭാരതീയ ആദ്ധ്യാത്മികതയിൽ സ്ഥിര പ്രതിഷ്ഠ ലഭിച്ചിട്ടുള്ള രണ്ടു സംഭവങ്ങളാണു്. അനന്തവും അഗോചരവും അചിന്ത്യവും അക്ഷയവുമായ ദൈവസത്തയിലേയ്ക്കുള്ള ഉൾക്കാഴ്ചയാണു് സാക്ഷാത്തായ ദർശനം. ഇതു സാധിക്കണമെങ്കിൽ ലോകത്തിന്റെ മറിമായങ്ങളിൽനിന്നു പിൻതിരിഞ്ഞു് ഉള്ളിന്റെയുള്ളിൽ വസിക്കുന്ന ദൈവസന്നിധിയിലേയ്ക്കു് ഉൾപ്രവേശിക്കണം. ഇതിനു തപസ്സു് അനിർവാര്യമാണു്. ഇരതേടി പുറത്തേയ്ക്കു പാഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഇന്ദ്രിയങ്ങളെ ധ്യാനപൂർവ്വം അവയുടെ വിഷയങ്ങളിൽനിന്നും വിരമിപ്പിച്ചു്, സദാ പ്രവൎത്തനോന്മുഖമായിരിക്കുന്ന മനുഷ്യമനസ്സിനെ മൗനത്തിലാഴ്ത്തി ഏകാഗ്രബുദ്ധിയോടെ ദൈവത്തിൽ ലയിക്കുകയാണു് ധ്യാനാത്മകനായ സന്ന്യാസിയുടെ ജീവിതലക്ഷ്യം. ബാഹ്യോന്മുഖങ്ങളായ ഇന്ദ്രിയങ്ങളിലും ചിത്തവൃത്തിയുടെ ആസ്ഥാനമനസ്സിലും കൈവരേണ്ട മൗനമാണു തപസ്സിന്റെ ആദ്യപടി. ഈ തപസ്സു കൂടാതെ ഈശ്വരദർശനം സാദ്ധ്യമല്ലാത്തതിനാൽ തപസ്സുഭവനമായ ഒരു 'ദർശനവീടു്'' ഉണ്ടാകണമെന്നു് ദൈവാനുഭൂതിക്കായി കൊതിച്ച ചാവറയച്ചൻ ആഗ്രഹിച്ചു. കാലത്തിന്റെ തികവിൽ കരുണാനിധിയായ ദൈവത്തിന്റെ അനുഗ്രഹത്താൽ അതു സാധിതമാകുകയും ചെയ്തു. അദ്ദേഹത്തിൽ തിങ്ങിനിന്നിരുന്ന ധ്യാനവാസനയും ദൈവകരുണയിലുള്ള അക്ഷയ പ്രതീക്ഷയും 'ധ്യാനസല്ലാപങ്ങ'ളുടെ പ്രാരംഭത്തിൽ അദ്ദേഹം പ്രഖ്യാപിക്കുന്നുണ്ടു്.

> ഉയരപ്പെട്ട പുണ്യത്തിനും വലിയ ധ്യാനത്തിനും എനിക്കു് യോഗ്യതയില്ല. അതെന്തെ്യ മഹാപാപി. ഇതിനാൽ ആത്മം അശുദ്ധമായി. തെളിവില്ലാതായി. വെടിപ്പു്, അടക്കം ഈ പുണ്യങ്ങളില്ലായ്കയാൽ ധ്യാനരുചി കിട്ടുവാനും പുണ്യസാംഗോപാംഗത്തിനു് യോഗ്യനല്ല എന്നു് നിരൂപണം; അമ്മയുടെ വചനം പോലെ നിഗളം എന്നു് തിരിയുകയും ചെയ്യും. അതെന്തെ്യ, എന്നാൽ ദൈവം ചെയ്യിച്ചതൊക്കെയും എന്റെ വശമെ, ഇത്രടം നീ വന്നതു് എങ്ങനെ, വീട്ടിൽ നിന്നാരു വിളിച്ചു? പട്ടത്തിനു്

എങ്ങനെ കേറി. കൊവേന്തയിൽ എങ്ങനെ കൂടി, സഭ എങ്ങനെ കിട്ടി. പ്രിയോരെന്നാരുവിളിച്ചു. ഇവിടെ എങ്ങനെ വന്നു. ഇതൊന്നിനു് നിന്നെ കൊള്ളാമൊ? ഇല്ല യില്ല നിശ്ചയം. അപ്പോഴോതിരുമനസ്സു നടക്കും, നടത്തും. ആയതിൻ വണ്ണം ഇത്രടം നിന്നെ വരുത്തിച്ച ആളിനോടു് നീ ചോദിച്ചാൽ നിനക്കും ഈ വരം കിട്ടും നിശ്ചയം.

(ധ്യാനസല്ലാപങ്ങൾ, ചാവറയച്ചൻെറ സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ വാല്യം 3, പുറം 13)

ധ്യാനനിർലീനനാകാനുള്ള അടങ്ങാത്ത ആവേശവും ആത്മ ഹീനതയെക്കുറിച്ചുള്ള ആഴമേറിയ അവബോധവും ദീനദയാലുവായ ദൈവത്തിലുള്ള ഉറച്ചവിശ്വാസവും ചാവറയച്ചനിൽ തെളിഞ്ഞുകാണുന്ന ഗുണവിശേഷങ്ങളാണു്. ആദ്ധ്യാത്മിക അനുഭൂതിക്കു് അത്യന്താപേക്ഷിത സാധനയാണ ധ്യാനം. ധ്യാനത്തിലൂടെ മാത്രമെ ഉൾദർശനം സാധ്യമാകൂ; തപസ്സിലൂടെ മാത്രമെ വിജയപ്രദമായ ധ്യാനവും. ഇക്കാര്യങ്ങൾ ശരിയായി ധരിച്ച ചാവറയച്ചൻ അങ്ങനെ 'തപസ്സു ഭവന'മായ 'ദർശന വീട്ടിൽ' അഭയം ഗമിച്ചു.

ദർശനപദത്തിൻെറ താത്വിക പശ്ചാത്തലത്തിലല്ലായിരിക്കാം ഒരുപക്ഷേ ചാവറയച്ചൻ തൻെറ തപസ്സു ഭവനത്തിനു ദർശനവീടു് എന്നു പേരിട്ടതു്. എങ്കിലും കേരള കത്തോലിക്കരുടെ ഇടയിൽ ദർശനപട്ടക്കാർ, ദർശനസഭ എന്നീ പദങ്ങൾ സുപരിചിതങ്ങളായിരുന്നു. ഒരു പ്രത്യേക ലക്ഷ്യം മുന്നിൽ വച്ചുകൊണ്ടു നീങ്ങുന്ന വ്യക്തികൾ അഥവാ സമൂഹം എന്നീ അർത്ഥത്തിൽ ദർശനം എന്ന പദം ഉപയോഗിക്കപ്പെടുന്നു. ദൈവദർശനത്തിനായി മാററിവയ്ക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള വ്യക്തികളാണിവർ. ചാവറയച്ചൻ നാടും വീടും വിട്ടു മാന്നാനം മല കയറിയതും, വനം വെട്ടിത്തെളിയിച്ചു് തപസ്സു ഭവനം പണിതതും ഈ ലക്ഷ്യം മുന്നിൽ വച്ചുകൊണ്ടുതന്നെ. അനുഭൂതി നിറഞ്ഞ, സ്പർശനസമൃദ്ധമായ യേശുദർശനം ലഭിക്കുക, ഇതായിരുന്നു അവിടുത്തെ ജീവിതാന്ത്യം. ത്യാഗസമ്പന്നമായ ആ താപസജീവിതം അതു നേടിയെടുക്കുകയും ചെയ്തു.

ദർശന സ്പർശനങ്ങളുടെ അനുഭവ രീതി

ദേവദർശനത്തിനായി കച്ചകെട്ടിയിറങ്ങുന്ന ധീര സന്യാസി ആദ്യമായി ചെയ്യുന്നതു് ഈ ലോകത്തിനു് അതീതനായി ഉയരുകയാണു്. പാരിൽ പരിവ്രാജകനായി നടക്കുന്ന ഓരോ

ഋഷിയും നമ്മോട് പറയുന്നതു് ഈ ലോകത്തിന്റെ നശ്വരതയെക്കുറിച്ചാണ്. കണ്ണഞ്ചിക്കുന്ന വർണ്ണപ്പകിട്ടോടെ വിടർന്നു നിൽക്കുന്ന പുതുപുഷ്പം ഇന്നു് സമാകർഷകമെങ്കിലും നാളെ വാടിക്കൊഴിയുകയാണ്, പാഴ്കുഴിയിൽ തള്ളപ്പെടുകയാണ്. മായാലോകത്തിലെ മനോഹാരിതകളെല്ലാംതന്നെ ക്ഷണഭംഗുരങ്ങളാണ്. ദർശനത്തിന്റെ ആദ്യപടി ലോകത്തിന്റെ അസ്ഥിരതയെക്കുറിച്ചുള്ള അവബോധമാണ്. ക്ഷയോന്മുഖവും ക്ഷിപ്രജീവിയുമായ ലൗകിക സുഭഗതയെക്കുറിച്ച് ചാവറയച്ചൻ പാടുന്നതു് ഇപ്രകാരമാണ്.

ഇന്നു് കാണുന്ന പച്ചപ്പുല്ലതു നാളെത്തന്നെ
മന്ദിച്ചു വരളുന്നു വാടുന്നു സൂര്യോഷ്ണത്താൽ
മെച്ചമായ് കണ്ടീടുന്ന പുഷ്പങ്ങൾ ബഹുവിധം
ഇച്ഛയായതിനുള്ള ശോഭയും സുഗന്ധവും
എത്രയും ക്ഷണംകൊണ്ടു് മാറിപ്പോയ് വീണിടുന്നു
ചിത്രമായതിനൊള്ളൊരഴകുമൊക്കെ പോകും.

(ആത്മാനുതാപം II. 311–316)

ഏകദേശം നൂറു കൊല്ലത്തിനുശേഷം കവിപുംഗവനായ കുമാരനാശാൻ ഇതേ ആശയം വീണ്ടും പാടുകയുണ്ടായി.

കണ്ണേ! മടങ്ങുക, കരിഞ്ഞു അലിഞ്ഞു മാംസ
മണ്ണാകുമീ മലരു വിസ്മൃതമാകുമിപ്പോൾ.

ആശയവും അനുഭൂതിയും ഒന്നിച്ച് വാക്യത്തിൽ പകർത്തുന്നവനാണ് കവി. കവിത ശുഷ്കമായ തത്വശാസ്ത്രമല്ല, തത്വരഹിതമായ വികാരോജ്ജ്വലതയുമല്ല. വികാരവും വിചാരവും, സ്പർശനവും ദർശനവും സമ്മേളിക്കുമ്പോഴാണ് ചിരംജീവികളായ കവിതകൾ ഉദ്ഭവിക്കുന്നതു്. ലോകത്തിന്റെ നശ്വരതയെയും ദൈവാനുഭൂതിയുടെ അനശ്വരതയെയും വരച്ചുകാട്ടിയ രണ്ടു കവികളുടെ ഇണങ്ങിച്ചേരുന്ന ഈരടികളാണ് നാമിപ്പോൾ കണ്ടതു്. ക്ഷയോന്മുഖമായ ലോകം ദൈവഭക്തനെ നിരാശയിൽ തള്ളിവിടുന്നില്ല, മറിച്ച്, ഒരു പുതിയ ദേവദർശനത്തിലേയ്ക്ക് അതവനെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടു പോകുന്നു. സത്യവും സനാതനവുമായ നിത്യസത്തയിലേയ്ക്ക് കണ്ണു നട്ടുകൊണ്ടു് സദാ ജീവിക്കുവാൻ അതവനു് ആവേശം പകരും. സ്വതസിദ്ധതയോടെ തന്റെ പ്രാണനാഥനായ ദൈവത്തിൻ പക്കലേയ്ക്ക് അവന്റെ ഹൃദയം ഉയരുന്നു. ലോക നൈമിഷികതയെ മനസ്സിലാക്കിയ ചാവറയച്ചൻ തുടർന്നു പാടുന്നതു് ഇപ്രകാരമാണ്.

ഇതുപോലുള്ള മഹാ കാഴ്ചയെ സൂക്ഷിപ്പാനും–
മതിനാൽ തന്നെ നിന്നെ സേവിച്ചാരാധിപ്പാനും
കണ്ണുകളെനിക്കു നീ തന്നല്ലൊ സർവ്വേശ്വരാ
എണ്ണമില്ലാത്ത തിന്മയ്ക്കു ഞാൻ കരുവാക്കി.

(ആത്മാനുതാപം II 337–340)

ഈശ്വരാനുഭൂതി ലോകത്തിന്റെ ശൂന്യാനുഭൂതിയിൽ കുടുങ്ങിക്കിടപ്പാൻ പാടില്ല. ലോകത്തിന്റെ ശൂന്യാത്മകത സർവ്വാതിരിക്തമായ മനോഭാവം മനുഷ്യനിൽ സൃഷ്ടിക്കുന്നതിനുള്ള ഒരു ഉപാധി മാത്രമാണ്. സത്യാന്വേഷിയായ മനുഷ്യൻ നിഷേധാത്മകമായ ഈ അനുഭവത്തിലൂടെ സർവ്വാതിരിക്തനായി ഉയർന്ന് സർവ്വ നന്മകളുടെയും അധിനാഥനായ ദൈവത്തിലേക്ക് ചലിക്കുന്നു. തന്റെ ആയുസ്സും ശ്രേയസ്സും ദൈവത്തിൽ കാണുന്നു. ഉന്നതനായ അവിടുത്തെ സന്നിധിയിൽ ജീവിക്കുന്നതിൽ സംതൃപ്തിയടയുകയും ചെയ്യുന്നു.

ഉത്തമനായ നിന്നുടെ ചിത്തത്താൽ
ഉൽഭവം തന്നു മാനുഷ ജന്മത്തിൽ.
ഉന്നതനായ നിന്നുടെ സന്നിധേ
ഉന്നതേ കരേററുവാനും ചിത്തമായ്.

(ആത്മാനുതാപം 1:13 –16)

ദേവസന്നിധിയിലുള്ള ഈ ആസ്വാദനമായിരുന്നു ചാവറയച്ചന്റെ ജീവിതശൈലി. അരികിലിരുന്ന് ആസ്വദിക്കുക ഇതാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആദർശവാക്യം. ഉപനിഷത്തുകളുടെ നാട്ടിൽ ശിഷ്യഗണം ഗുരുഭൂതക്ക് അരുകിലിരുന്ന് ദർശനം പഠിച്ചെടുത്തപോലെ കർത്താവിന്റെയരികിൽ ഉപാസനയിരുന്ന് ചാവറയച്ചനും ആദ്ധ്യാത്മിക ദർശനത്തിലേക്ക് പ്രവേശിച്ചു. സന്യാസ ജീവിതത്തിന്റെ അന്തർധാരയായ ധ്യാനാത്മകതയെക്കുറിച്ച് അദ്ദേഹം എഴുതുന്നതു് ഇപ്രകാരമാണ്.

> ധ്യാനമെന്നതു് ദൈവത്തോടുള്ള സംസാരമാകുന്നു. സ്നേഹത്താൽ ദൈവത്തോടു ചേർന്നു, തന്നോടൊന്നിച്ചിരുന്ന്, സ്നേഹിതന്മാരോടൊന്നിച്ചുള്ള സംഭാഷണം എന്നപോലെ ആത്മമണവാളനായ ഈശോമിശിഹായോടൊന്നിച്ചിരുന്ന് സംസാരിക്കയത്രെ ഇതിന്റെ പ്രവൃത്തി.
>
> [ധ്യാനസല്ലാപങ്ങൾ (സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ വാല്യം 3) പുറം 14]

ഭാരതനാടിൻെറ ആദ്ധ്യാത്മികാനുഭൂതിയിൽ സ്ഥിരപ്രതിഷ്ഠ നേടിയിട്ടുള്ള മറെറാരു അമൂല്യപദമാണ് ഭക്തി. ഈ പദത്തിൻെറ അർത്ഥം 'യോജിച്ചിരിക്കുക', 'ഒന്നുചേർന്നിരിക്കുക' എന്നാണ്. ദൈവത്തോട് ഒന്നുചേർന്നിരിക്കുന്നവനാണ് ഭക്തൻ. നാരദൻ തൻെറ ഭക്തിസൂത്രത്തിൽ ഭക്തിയെ നിർവചിക്കുന്നത് ''ഭക്തി പരമപ്രേമരൂപം'' എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടാണ്. ധ്യാനത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ചാവറയച്ചൻെറ അവതരണം ഭക്തിയുടെ ഒരു നിർവചനം തന്നെയാണ്. അവിഭക്ത ഹൃദയത്തോടെ ആത്മമണവാളനായ ഈശോമിശിഹായെ സദാ സ്നേഹിച്ച് അവിടുത്തെ എവിടെയും സേവിച്ചു ജീവിച്ച ഒരു യേശുഭക്തനായിരുന്നു ചാവറയച്ചൻ. തപസ്സിലൂടെ ഇന്ദ്രിയങ്ങളെ സംയമനം ചെയ്ത്, ചിത്തവൃത്തിനിരോധത്തിലൂടെ യേശുവിൽ ശ്രദ്ധകേന്ദ്രീകരിച്ച്, സദാ യേശുഭാവഭാവിതനായി (യേശുഭാവത്താൽ രൂപീകരിക്കപ്പെട്ടവനായി) ജീവിച്ച ഋഷിവര്യനാണ് നമ്മുടെ പിതാവായ ചാവറയച്ചൻ. ക്രൈസ്തവ കാഴ്ചപ്പാടിലെ ക്രിസ്ത്വാനുഭൂതിയും ഭാരതപാരമ്പര്യത്തിലെ ഭക്തിയും അദ്ദേഹത്തിൽ നന്നായി ഇണങ്ങിച്ചേർന്നിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിൻെറ യേശുദർശനം ശുഷ്കമായ താത്വിക ദർശനമല്ലായിരുന്നു. ഭക്തിനിർഭരവും ദൈവസ്പർശിതവുമായ ഒരു ഹൃദയമായിരുന്നു ആ ദർശനത്തിൻെറ ഉടമ. ധ്യാനസല്ലാപങ്ങളിലും ആത്മാനുതാപത്തിലും ഉടനീളെ നാം കാണുന്നത് ഈ ദർശന സ്പർശനങ്ങളുടെ സമ്പന്നമായ സമ്മേളനങ്ങളാണ്. ദൈവാനുഭൂതിയിലൂടെയുള്ള ചാവറയച്ചൻെറ പ്രയാണം മൂന്നു ഘട്ടങ്ങളിലൂടെ നമുക്കു വിശകലനം ചെയ്യാം. അവ താഴെ പറയുന്നവയാണ്: അനുഭവപ്രയത്നം, അനുഭവ പ്രവാഹം, അനുഭവ പ്രഖ്യാപനം.

അനുഭവ പ്രയത്നം

ഈശ്വരാനുഭവത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള ഉൽക്കടമായ ആഗ്രഹമാണ് അദ്ദേഹത്തിൻെറ ജീവിതത്തെ സദാ നയിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നത്. ഇതിനുവേണ്ടിയാണ് തപസ്സു ഭവനമായ ദർശനവീട് ഉണ്ടാക്കിയതെന്ന് നാം കണ്ടുകഴിഞ്ഞു. പക്ഷെ, നിരന്തരമായ പ്രയത്നംകൂടാതെ ഒരു വ്യക്തിയും ലക്ഷ്യത്തിൽ എത്തിച്ചേരുകയില്ല. ധ്യാനസാധനയിലൂടെ യേശുദർശനം സാധിക്കുക എന്നത് അദ്ദേഹത്തിൻെറ ഉറച്ച തീരുമാനമായിരുന്നു. ആവിലായിലെ വി. ത്രേസ്യ ഉരുക്കോട്ട (Interior Castle) എന്ന വിശിഷ്ട ഗ്രന്ഥത്തിൽ പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുള്ള ധ്യാനാനുഭൂതിയിലേക്ക് തന്നെ നയിക്കണമെന്നു ചാവറയച്ചൻ ഉള്ളിൻെറയുള്ളിൽനിന്നു പ്രാർത്ഥിക്കുന്നതായി നാം കാണുന്നുണ്ട്.

എത്രയും വലിയ അയോഗ്യനെങ്കിലും ശ്രു. അമ്മത്രേസ്യയുടെ മകൻ ഞാനുമാകുവാൻ ദൈവം തിരുമനസ്സായി. കമ്മലെ അമ്മ ചേർത്തു. അമ്മത്രേസ്യ തന്റെ മക്കളുടെ കൂട്ടത്തിൽ എന്നെയും ചേർത്തുവല്ലോ. ഇതിനെക്കുറിച്ച് അമ്മയോടു മക്കൾ ചോദിച്ചാൽ പ്രിയമുള്ള തള്ള അവരുടെ കയ്യിൽ ഇല്ലാത്തതായാലും ചോദിച്ചാൽ കിട്ടുന്നതെങ്കിൽ മക്കൾക്കു വാങ്ങിച്ചുകൊടുക്കും എന്നു വരുമ്പോൾ മാംസതള്ളമാരേക്കാൾ അധികമായിട്ടു തന്റെ മക്കളെ സ്നേഹിക്കുന്ന ഈ അമ്മത്രേസ്യ താൻ എല്ലാവരെ അധികമായിട്ട് പഠിപ്പിച്ചിരിക്കയാൽ ധ്യാനത്തിന്റെ ഗുരുനാഥ എന്നുള്ള നാമവും ധരിച്ച്, ശേഷം പേരെ പഠിപ്പിപ്പാനായിട്ട് ഉൾക്കോട്ട എന്നു പേരുവിളിച്ച ഏഴു കോട്ടയായിട്ട് വിഭാഗിച്ചു ഏഴു സ്ഥാനപദവികളായിട്ടും അതിൽ കരേറുവാനുള്ള വഴികളും എഴുതി ഉണ്ടാക്കിയിരിക്കുന്നു എന്നുള്ളതുതന്നെ ഇതു് തന്റെ മക്കളെ പഠിപ്പിപ്പാനായിരിക്കുന്നു എന്നതിനാൽ ഞാൻ ഒരു അധിക അപേക്ഷ ഈ അമ്മയോട് അപേക്ഷിക്കുന്നു; ഈ എഴുതിയിരിക്കുന്ന പേച്ച് ഇനിക്കറിവാൻ വഹിയായ്കയാൽ ഒന്നിനെ ഈ പേച്ചിനെ പഠിപ്പിക്കണം. അല്ലെങ്കിൽ അതിനെ വായിക്കാതെ അതിനെ എന്റെ ഹൃദയത്തിൽ ചൊല്ലിതന്ന് പഠിപ്പിക്കണം.

[ധ്യാനസല്ലാപങ്ങൾ (സമ്പൂർണ്ണ കൃതികൾ, വാല്യം 3) പുറം 13–14]

സാദ്ധ്യമായ ലക്ഷ്യത്തിലേക്ക് ചെന്നടുക്കുവാൻ നിർദ്ദിഷ്ട സാധനങ്ങൾ സ്വീകരിച്ച് അനുഷ്ഠിക്കുന്ന ത്യാഗമതിയാണ് സാക്ഷാൽ സാധകൻ. ആവിലായിലെ വി. ത്രേസ്യ ആഭ്യന്തര ഹർമ്മ്യത്തിലൂടെ അവതരിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള ധ്യാനരീതി സാധനയായി സ്വീകരിച്ച് ധ്യാനാത്മകതയുടെ ഉത്തുംഗ പദവിയിലേക്ക് എത്തിച്ചേരാൻ ചാവറയച്ചൻ ആഗ്രഹിച്ചു; അതിനായി പ്രയത്നിച്ചു. ഉള്ളിന്റെയുള്ളിൽ. ഹൃദയഗുഹയിൽ ദൈവത്തെ തേടുന്ന ഭാരത ദൈവാനുഭൂതിയുമായി അലിഞ്ഞുചേർന്നിട്ടുള്ള ഒരു ചിന്താസരണിയാണ് ഉൾക്കോട്ടയിലൂടെ അമ്മത്രേസ്യ അവതരിപ്പിക്കുന്നതു്. പഞ്ചകോശങ്ങളെ കടന്ന് ആറാം കോശമായ അറയിൽ നിത്യജ്യോതിയായ ദൈവസന്നിധി ദർശിക്കുന്ന ഇന്ത്യൻ സാധകന് ആറു കോട്ടകളെ കടന്ന് ഏഴാം കോട്ടയിൽ ജീവിക്കുന്ന യേശുവിനെ തേടുന്ന ഭക്തനോട് വളരെ സാമ്യമുണ്ട്. വീണ്ടും ക്രൈസ്തവവും ഭാരതീയവുമായ ഉൾക്കാഴ്ചകളുടെയും മതാനുഭൂതികളുടെയും സമാശ്ലേഷം നാമിവിടെ കാണുന്നു.

യേശുദർശനത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള അഭിവാഞ്ഛ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതത്തിൽ തിങ്ങി നിൽക്കുന്നതു് നമുക്കിനിയും കാണാം. ആത്മാനുതാപത്തിലെ മൂന്നാം അദ്ധ്യായം മുഴുവനും തന്നെ യേശുദർശനത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള പ്രാർത്ഥനയാണു്.

കാരുണ്യനാഥനാം ദൈവകുമാരന്റെ
യാരണ്യശോഭയെ കാണാകേണം
കാരുണ്യവാരിധിയായ താൻ, മാനുഷ
കാരണം പാപാദി നീക്കുവാനായ്
മാനുഷ നീചവേഷത്തെ ധരിച്ചൊരു
മാനുഷ ത്രാതാവെ കാണാകേണം.
മിത്രനെ മന്ദിപ്പിച്ചീടുന്ന ദീപ്തിയെ
ഗാത്രെ മറച്ചതും കാണാകേണം.
ഉന്നതനാം ദൈവം കന്നിമറിയത്തിൽ
വന്നു പിറന്നതും കാണാകേണം.

(ആത്മാനുതാപം III.1–10)

ഇഷ്ടദേവതയായ യേശുവിന്റെ സന്നിധിയിലിരുന്ന് അവിടത്തെ ജീവിതത്തിലെ ഒരോ രംഗവും ആത്മനാ ദർശിച്ച് ധ്യാനനിർവൃതിയടയുന്ന ഒരു ചാവറയച്ചനെയാണ് ഈ കവിതാസമാഹാരത്തിൽ നാം ഉടനീളം കാണുന്നതു്. ''കണികാണേണം കൃഷ്ണാ കണി കാണേണം'' എന്നുള്ള നാടൻ പാട്ടിന്റെ ഈണത്തിലും മട്ടിലും, ലാളിത്യത്തിലും ഹൃദ്യതയിലും എഴുതിയിട്ടുള്ള ഈ കവിത കേരള നാടിന്റെ ഒരു അമൂല്യ നിധിയാണ്, പ്രത്യേകിച്ചും ക്രൈസ്തവരെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം. എന്തു നീ നിനച്ചിരിക്കുമോ അതായി നീ ഭവിക്കും'' എന്നുള്ള വേദവാക്യത്തെ നമ്മെ അനുസ്മരിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു് യേശുവിനെ സദാ മനസ്സിൽ നിനച്ച്, യേശുവിന്റെ വിവിധ ജീവിതരംഗങ്ങൾ സദാ അനുസ്മരിച്ച് മറെറാരു യേശുവായി ഭവിക്കുന്ന ചാവറയച്ചനെയാണ് നാമിവിടെ കാണുന്നതു്.

നാട്ടിൽ സ്ഥലം കിട്ടാതത്തൽപെട്ടു് തൊഴു–
ക്കൂട്ടിൽ പിറന്നതും കാണാകേണം.
മർത്ത്യരഹംകൃതി ദോഷം ദ്വേഷിപ്പാനായ്
കർത്താവിൻ താഴ്മയും കാണാകേണം.
ഇച്ഛയോടമ്മയെ കെട്ടിപ്പിടിച്ചൊരു
കൊച്ചു കരങ്ങളെ കാണാകേണം.
അന്നേരം ജീവൻനില ചാഞ്ചലാടുന്ന
ആനന്ദാധിക്യവും കാണാകേണം

(ആത്മാനുതാപം III. 19–22, 33–36)

ചാവറയച്ചനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം യേശുദർശനം യേശുവിൻെറ ജീവിതദർശനമായിരുന്നു. യേശുവിൻെറ ജീവിതമോ ഒരേ സമയം ആലോചിക്കാനായുള്ള സത്യവും അനുകരിക്കാനുള്ള മാതൃകയുമായിരുന്നു. ധ്യാനം ദർശനത്തിലേക്കും ദർശനം അനുകരണത്തിലേക്കും അനുകരണം സ്പർശിത ഭാവവിശേഷത്തിലേക്കും അദ്ദേഹത്തെ നയിച്ചു. ദർശനസ്പർശന ധന്യമായ ഈ ഈശ്വരാനുഭവം അനുതാപ ധാരയിലൂടെ പ്രവഹിക്കുന്നതായിട്ടാണ് നാമിനി കാണുന്നത്.

അനുഭവ പ്രവാഹം

ദൈവസ്പർശനത്തിൻെറ ആന്തരിക ഫലം അനുതപ്ത ഹൃദയമാണ്. ആദ്യപാപത്താൽ ഭ്രഷ്ടുഭംഗം വന്നു ഭവിച്ച ലോകത്തിൽ ജീവിക്കുന്ന നാമെല്ലാവരും പാപഫലത്തിൽ പങ്കുപററുന്നവരാണ്. ജഡിലബദ്ധമായ മനസ്സ് തപസ്സിലൂടെ പവിത്രീകരിക്കപ്പെടുന്നതിൻെറ തോതനുസരിച്ച് നമ്മിലെ കററബോധം വളരുന്നു. പരിശുദ്ധാത്മാവിൻെറ സ്പർശനം അനുതാപധാരയായി നമ്മിൽ ഒഴുകിത്തുടങ്ങുന്നു. ചാവറയച്ചൻ എഴുതിയ ഏററവും വലിയ കവിതാ സമാഹാരത്തിന് ''ആത്മാനുതാപം'' എന്ന് അദ്ദേഹം പേർ കൊടുത്തത് ഇതുകൊണ്ടായിരിക്കാം. കർത്താവിൻെറ ചരിത്രമാണ് ഉടനീളം പ്രതിപാദിക്കുന്നതെങ്കിലും വചന സ്പർശിതമായ ആ ഹൃദയത്തിൽ നിന്നും പ്രവഹിക്കുന്ന അനുതാപധാര അനസ്യൂതമാണ്.

വെൺമയായ് നടപ്പാനായ് തന്നൊരു വെള്ളവസ്ത്രം
നന്മയും കളഞ്ഞയ്യോ പാപി ഞാൻ മഹാമൂഢൻ
എന്നെ കാണുന്ന ജനമെന്നുടെ സുവൃത്തിയാൽ
നിന്നെ സേവിപ്പാൻ വഴി കാട്ടുവാൻ പന്തംതന്നു.
അയ്യയ്യോ മഹാദുഃഖമടിയൻ വളർന്നപ്പോഠം
നെയ്യുമില്ലഗ്നിയില്ലാ പുകയുന്നതും കണ്ടേൻ
ഇപ്പോലെയുള്ള മഹാദുർഭാഗ്യമാക്കുണ്ടായി
യൽപ്പൻ ഞാനറിയാതെ കെട്ടയ്യോ മമവെട്ടം
മററുള്ള ജനത്തേയും കാട്ടുവാനായി തന്ന
മാറേററും വെളിച്ചത്തെപ്പകത്തി തമസ്സാക്കി
ഇങ്ങനെയടിയൻെറ പൈതൽ പ്രായത്തിൽ തന്നെ
മംഗലമൊക്കെ കളഞ്ഞയ്യയ്യൊ മഹാദുഃഖം.
എന്നുടെ രക്ഷാനാഥാ നിന്നുടെ പിറവിയിൽ
മിന്നുന്ന കണ്ണിൽ നിന്ന് ചിന്തിയ കൺനീരിനാൽ
പാപിയാം മമ പൈതൽ പ്രായത്തിൻ കററങ്ങളെ
താപത്താൽ പൊറുതിയെ കേണു പ്രാർത്ഥിക്കുന്നേൻ.

(ആത്മാനുതാപം II 349–346)

യോർദ്ദാനിൽ പാപം തീണ്ടാത്ത മനുഷ്യപുത്രൻ പാപികൾക്കായ് സ്നാനം സ്വീകരിച്ചതും പാപപങ്കിലമായ ഈലോകജീവിതത്തിൽ നമുക്കെല്ലാവർക്കും അനുതാപത്തിൻെറ ആവശ്യമുണ്ടെന്നു് കാണിക്കാൻ വേണ്ടിയായിരുന്നു. മാമ്മോദീസായിൽ തനിക്കു ലഭിച്ച വെള്ളവസ്ത്രത്തിൽ കളങ്കം വരുത്തിയിട്ടില്ലെന്നു് ജീവിതത്തിൻെറ അന്തിമവേളയിൽ ആത്മാത്ഥതയോടെ പറയാൻ കഴിഞ്ഞ ചാവറയച്ചനിൽ ഒഴുകുന്ന അനുതാപധാര ഉയർന്ന നീതിബോധത്തിൻെറയും വളന്ന പുണ്യപൂർണ്ണതയുടെയും ലക്ഷണമാണു്. അഹന്തതയുടെ ഫണമുയത്തി മനുഷ്യനീതിക്കുള്ള മാനദണ്ഡം ഞാൻ ആണെന്നുള്ള ഭാവേന ഞെളിഞ്ഞു നടക്കുന്ന നിരവധി അഹം കേന്ദ്രീകൃത വ്യക്തികളിൽ നിന്നു് തികച്ചും വ്യത്യസ്തമായ ഒരു മനഃസ്ഥിതിയായിരുന്നു ചാവറയച്ചൻേറതു്. ലോകത്തിലുള്ള തെററുകൾക്കും അപരൻ അനുഭവിക്കുന്ന വേദനക്കും തൻെറ കുററങ്ങളാണു് കാരണം എന്നു ചിന്തിക്കുവാൻ ആ വിനീത ഹൃദയത്തിനു സാധിച്ചു. ഉണ്ണിയേശുവിനു് പിറക്കുവാനായി യൂദയാ നാട്ടിൽ വേദനയോടെ സ്ഥലമന്വേഷിച്ചു നടക്കുന്ന മാതാവിനെ മനസ്സിൽ കണ്ടുകൊണ്ടു് അദ്ദേഹം വിലപിക്കുന്നതു് ഇപ്രകാരമാണു്.

നല്ലൊരു ജലം മേഘം തന്നിൽ നിന്നിങ്ങുവീണു്
വല്ല പങ്കമാം മണ്ണിൽ കലന്നൊന്നിക്കുമ്പോൾ
നിമ്മലം വെളുത്തുള്ള വെള്ളത്തിൻ നിറം മാററി
അമ്മലച്ചെളിയായി കലർന്നിടുന്നു ദൃഢം.
എന്നപോലടിയൻെറ കൽമഷ ഹേതുവാലെ
നന്ദനൻ സർവ്വേശൻെറ മാതൃവെ തവ ഖേദം
അമരാപുരി നാഥൻ കരുണ നിമിത്തമായ്
നഗരമിതിൽ വന്നു് സ്വജനം ത്യജിച്ചല്ലൊ.

(ആത്മാനുതാപം IV 153–160)

അലങ്കാരഭംഗിയും അനുരൂപണമേന്മയും നിറഞ്ഞു നിൽക്കുന്ന കാവ്യഭംഗിക്കു പുറമെ ഈ വരികളിൽ കാണുന്ന തപ്ത ഹൃദയവും താണ മനഃസ്ഥിതിയുമാണു് നമ്മുടെ ശ്രദ്ധയെ കൂടുതൽ ആകർഷിക്കേണ്ടതു്. ''വല്ലഭനായ ദൈവം വലിയ കാര്യങ്ങൾ എനിക്കായ് ചെയ്തു'' എന്നു പാടിയ പരിശുദ്ധ കന്യകാമറിയത്തിൻെറ വിനയമനോഭാവം തന്നെ നാം ഇവിടെ കാണുന്നു. അനുതാപകണ്ണീരിൽ കുതിന്ന ഹൃദയത്തിൻെറയും എളിയ മനഃസ്ഥിതിയുടെയും ഉടമയായിരുന്നു വലിയ കാര്യങ്ങൾ സദാ നിവ്വഹിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ആ മഹത്്വ്യക്തി. ആ വ്യക്തിപ്രാഭവത്തിൽ നിന്നു് അദ്ദേഹത്തിൻെറ അനുഭവം പ്രേഷിത പ്രവർത്തനങ്ങളിലൂടെ പ്രവഹിക്കുന്നതു നമുക്കു കാണാം.

അനുഭവ പ്രഖ്യാപനം

മനുഷ്യമനസ്സിൽ സന്നിധികൊള്ളുന്ന ഈശ്വരാനുഭവം വെളിച്ചം വിതറുന്ന വൈഡൂര്യത്തിനു തുല്യമാണ്. അന്തഃസ്ഥിതമെങ്കിലും അതിന്റെ ശോഭ പുറത്തേയ്ക്ക് പ്രസരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കും. ഇങ്ങനെ അകമെ സംഭരിച്ച ആന്തരിക അനുഭൂതി പകരുന്നവനാണ് യഥാർത്ഥ മിഷനറി. ഇക്കാര്യം വ്യക്തമാക്കിക്കൊണ്ട് യോഹന്നാൻ ശ്ലീഹാ തന്റെ ലേഖനത്തിൽ പറയുന്നത് ഇപ്രകാരമാണ്.

> ആദിമുതലുള്ളതും ഞങ്ങൾ കേട്ടതും ഞങ്ങളുടെ കണ്ണുകൾ കൊണ്ട് ഞങ്ങൾ നോക്കി കണ്ടതും ഞങ്ങളുടെ കൈകൾ കൊണ്ട് ഞങ്ങൾ സ്പർശിച്ചതുമായ ജീവന്റെ വചനത്തെക്കുറിച്ചാണ് ഞങ്ങൾ പറയുന്നത്. ജീവൻ പ്രത്യക്ഷമായി, ഞങ്ങൾ അതു കണ്ടു; അതിനു സാക്ഷ്യം വഹിക്കുന്നു. പിതാവിനോടുകൂടെ ഉണ്ടായിരുന്നതും ഞങ്ങൾക്ക് പ്രത്യക്ഷമാക്കിയതുമായ നിത്യജീവനെക്കുറിച്ച്; ഞങ്ങൾ നിങ്ങളോട് പ്രഖ്യാപിക്കുന്നു. (I യോഹ. 1:1–2)

ആകാരംപൂണ്ട അനന്ത വചനത്തെ 'കാണാകേണം' എന്ന് അനുദിനം പ്രാർത്ഥിച്ച ചാവറയച്ചൻ മാംസമുടുത്ത ആ നിത്യവചനത്തെ കണ്ടു. അനുതപ്ത ഹൃദയംകൊണ്ട് അവിടുത്തെ സ്പർശിച്ചു. അവിടുത്തെ അനുഗ്രഹപൂരംകൊണ്ട് സ്പർശിതനായി ഭവിക്കുകയും ചെയ്തു. ആ ദർശന സ്പർശനസൗഭഗത്തിൽ നിന്നാണ് ചാവറയച്ചന്റെ പ്രേഷിതചൈതന്യം ഒഴുകിവരുന്നത്. താൻ ദർശിച്ചതും സ്പർശിച്ചതും തന്റെ ജനതതിക്ക് പകിട്ടുകൊടുക്കണമെന്ന് ചാവറയച്ചന് അതിയായ മോഹമുണ്ടായിരുന്നു. തപസ്സുഭവനം സ്ഥാപിച്ചതുതന്നെ ഈ ഉദ്ദേശവുംകൂടി മുൻനിറുത്തിയായിരുന്നു. അനുഗാമികളുടെ അഭാവംകൊണ്ട് ഈ സദുദ്യമം സാധിക്കാതെപോകരുതെന്ന് അദ്ദേഹത്തിനു നിർബ്ബന്ധവുമായിരുന്നു.

> കൂടെപ്പിറപ്പുകളായ ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ ആത്മരക്ഷയ്ക്കായ് സർവ്വേശ്വരൻ ഈ സഭയെ സ്ഥാപിക്കാൻ തിരുമനസ്സായിരിക്കയാൽ ആരും ചുരുക്കത്തിൽ അവയ്ക്കുണ്ടാകേണ്ടുന്ന ഈ സഹായം നിറവേററുന്നില്ല. എന്നതുകൊണ്ട് ഈ അപേക്ഷ നിങ്ങൾ നമ്മുടെ പെരിയ ബഹു. പിതാവായ മെത്രാപ്പോലീത്താ അച്ചനോടു അപേക്ഷിച്ചു നിറവേററണം. ഇതായതു് ഒരു നൊവിസ്യാത്തും ഒരു മൂപ്പച്ചനും കൂടെ കല്പിച്ചു തരണമെന്നും ഇതു് എന്റെ ആഗ്രഹം.
>
> [കത്തുകൾ (സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ വാല്യം 4) പുറം 100]

പ്രശ്നം നിറഞ്ഞ അന്നത്തെ തിരുസ്സഭാ ക്രമീകരണങ്ങളും സ്ഥലകാല സാഹചര്യങ്ങളും നിർമ്മിച്ച പരിമിതികളും ചാവറ യച്ചന്റെ പ്രേഷിത പ്രയത്നങ്ങൾക്ക് നിരന്തര തടസ്സം സൃഷ്ടിച്ചു കൊണ്ടിരുന്നു. എങ്കിലും ആഗ്രഹം കൈവിടാതെ അനുസരണത്തി ന്റെ പാതയിലൂടെ ആത്മസംയമനത്തോടെ ആ ധീരയോഗി മുന്നോട്ടുപോയി. നല്ലവനായ ദൈവം ആ പിതൃഹൃദയത്തിലെ തീവ്ര ആഗ്രഹങ്ങളെ കനിഞ്ഞനുഗ്രഹിച്ചു. ഏറിയ കാലത്തിനുശേ ഷമെങ്കിലും നിരവധി നൊവിസ്യാത്തുകളും പ്രേഷിത ചൈ തന്യം ഉൾക്കൊണ്ട സന്യാസികളും കർമ്മലസഭയെ ധന്യധന്യ മാക്കി.

കേരളത്തിന്റെ ആദ്ധ്യാത്മികത ചാവറയച്ചന് വളരെ സമാ കർഷകമായിരുന്നു. മണ്ണിന്റെ മണം പകരുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആദ്ധ്യാത്മിക കൃതികൾ ഇതിനു് മതിയായ തെളിവുകളാണ്. എങ്കിലും ഈ നാട്ട് യേശുവിന്റെ പാദം പുൽകുന്നതു് കാണുവാൻ അദ്ദേഹം അതിയായി ആഗ്രഹിച്ചു.

കേസരി രാജൻ നീ നിന്നുടെ സ്വമതം
കേരളമൊക്കെയും കാണാകേണം
കൈതവംകൊണ്ടു് നിറഞ്ഞൊരീഭ്രുതലെ
കൈകാര്യം ദുഷ്ടപിശാചിനല്ലൊ
കൈകാലും ശേഷവും നൽകിയ നിൻ വേദം
കൈക്കൊണ്ടീടുന്നതും കാണാകേണം

(ആത്മാനുതാപം III അനുബന്ധം 25–30)

യാതൊരു കാര്യാസാദ്ധ്യത്തിനായി യേശുനാഥൻ തന്റെ കൈകളും കാലുകളും ശരീരവും കുരിശാകുന്ന യാഗസ്തംഭത്തിൽ ഹോമിച്ചുവോ അതു് സാധിതമായി കാണണമെന്നാണ് ചാവറ ഹൃദയത്തിലെ അടങ്ങാത്ത ആഗ്രഹം. അതിനുവേണ്ടി കൈതവം നിറഞ്ഞ, ദുഷ്ടത നിറഞ്ഞ ഈ ലോകം യേശുവിന്റെ വെളിച്ച ത്തിലേയ്ക്കു വരണമെന്നു് അദ്ദേഹം കൊതിച്ചു. യേശുവിന്റെ സുവിശേഷത്തെ കേരളക്കരയിൽ അങ്ങോളമിങ്ങോളമെത്തി ക്കാൻ അദ്ദേഹം പണിയെടുക്കുകയും ചെയ്തു.

അഗാധമായ ഉൾക്കാഴ്ചകളുടെയും അത്യുന്നതങ്ങളായ അഭി ലാഷങ്ങളുടെയും വിളനിലമായിരുന്ന ചാവറയിലെ കർമ്മ യോഗി. ജ്ഞാന കർമ്മ ഭക്തി മാർഗ്ഗങ്ങളെ നന്നായി ഒന്നിപ്പി ച്ചുള്ള ഒരു ജീവിതശൈലി അദ്ദേഹം മെനഞ്ഞെടുത്തു. കർമ്മ യോഗികളുടെയും ജ്ഞാനമതികളുടെയും ഭക്തദാസരുടെയും നാ

ടായ ഈ നാട്ടിൽ ഈ ജീവിത ശൈലി തികച്ചും പ്രസക്ത മാണ്. അതിന് ആധാരമായി നിലകൊണ്ടതു് ഏകാന്ത പ്രേമ ത്തിൽ എരിയുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ പാവനഹൃദയമായിരുന്നു. യേശുദർശനത്താലും സ്പർശനത്താലും അതു് സദാ സമ്പന്നമാ യിരുന്നു.

എത്രയും ചിത്രമാം നിൻമുഖപത്മത്തെ
ഏകാന്ത പ്രേമത്താൽ പാർക്കുന്നഹം

(ആത്മാനുതാപം III അനുബന്ധം 55–56)

ചാവറയച്ചൻ കരുപ്പിടിപ്പിച്ച ജീവിത രീതിയുടെ ഊടും പാവു മായി നിലകൊള്ളുന്നതു് ഈ തിരുമുഖ ദർശനവും അതിൽ നിന്നുയരുന്ന പ്രേമവായ്പുമാണ്. ദർശനം അങ്ങനെ സ്പർശ നത്താൽ എരിയുകയും സ്പർശനം ദർശനത്താൽ വളരുകയും ചെയ്തു ആ പുണ്യതാതനിൽ.

യേശുദർശനത്തിലും സ്പർശനത്തിലും മുഴുകിക്കഴിഞ്ഞി രുന്ന ചാവറയച്ചൻ ഈശോയുടെ അമ്മയായ മറിയത്തിന്റെ വലിയ ഭക്തനായിരുന്നു. ആത്മാനുതാപത്തിലെ നിരവധി കവിതകൾ പരംപൊരുളിന് പവിത്രമായ ആകാരം നല്കിയ ആ ധന്യവതിയെക്കുറിച്ചുള്ള അനുസ്മരണകളും അവളോടുള്ള പ്രാർത്ഥനകളുമാണ്. അതിനൊരു ഉദാഹരണമാണ് താഴെ കൊടുക്കുന്ന ഈ ചെറു കവിത. അവിടെയും ചാവറയ്ക്കു സഹ ജമായ അനുതപ്തഹൃദയത്തെയും അമ്മയിലുള്ള അചഞ്ചല വി ശ്വാസത്തെയും നമുക്കു കാണാം.

ആദിത്യയാടയണിഞ്ഞു് മതിതന്നെ
പാദത്തിൻ കീഴിൽ മെതിക്കും നാഥേ,
പാപിയാം എന്നുടെ പാപത്തെ പോക്കി നിൻ–
പാദെ അടിയനെ ചേർത്തീടേണം.

(ആത്മാനുതാപം III അനുബന്ധം 65–68)

കാലത്തിന്റെ തികവിൽ കൻമഷഹീനയായ ആ അമ്മ ആ പ്രാർത്ഥനയ്ക്കു് ഉത്തരമരുളി. ചാവറയച്ചനെ മാതൃമടിയിലേ ക്കാനയിച്ചു. തിരുസ്സഭയുടെ സിദ്ധന്മാരുടെ ഗണത്തിലേക്കു് അദ്ദേഹത്തെ ഉയർത്തുന്ന ഈ സുഭാവസരത്തിൽ ചാവറയച്ചൻ ആചരിച്ച ഈ ജീവിതശൈലി നമുക്കേവർക്കും ഉത്തേജനമരു ളട്ടെ.